

SZÍJÁRTÓ BETTINA

HOLÁ BARCELONA!

Barcelona, 2022.07.17. – 2022.07.24.

Július 16-án az utolsó barcelonai járatra volt jegyem. Kicsit aggódtam, amikor már minden ellenőrzésen túl, a kapun belül voltam, a gép még sehol. 40 perccel a mentrend szerinti indulás előtt gördült be egy repülő az ablak elé tele utasokkal. Gondoltam nagy baj már nem lehet, de egészen biztos késni fogunk. Csodák csodájára, olyan tempóban pakolták, takarították ki, tankolták meg a járművet és ültettek be bennünket, hogy percre pontosan szálltunk fel, majd minden gond nélkül időben landoltunk Barcelonában. A kijáratnál elképesztő precizitással irányították a taxikat, így mire észbe kaptam már robotam is a szállásom felé.

Másnap a nyakamba vettem a várost. Egy gyors mártózás a tengerben, séta a parton, majd irány a belváros. A tömegközlekedés hihetetlenül jól tervezett, pontos, jól követhetőek az átszállási pontok, menetidők, útvonalak. Különböző jegytípusok közül lehet választani, melyeket akár online, akár a megállóban elhelyezett automatáknál lehet megvenni. Alapvetően jól tájékozodom idegen helyeken is, de azt nem gondoltam volna, hogy egy ekkora városban már az első nap végén otthonosan fogok közlekedni.

Mit nekem 40 fok és 70% páratartalom, hajtott a felfedezési vágy, így egy gyors ebéd után felkaptattam a Güel Parkba. Talán számolnom kellett volna hány liter vizet ittam meg aznap délután. A hőség ellenére megérte a fáradságot a túra. A park csodálatos! Bakancslistám első pipája megvan.

Hétfőn délelőtt 10-re kellett beérnem az iskolába. Köszönhetően a már említett tömegközlekedésnek ez egy csepp nehézséget sem okozott, sőt annyival korábban értem oda, hogy még bőven volt időm csatangolni a környéken.

Maga az iskola egy a budapestiekhez hasonló bérházban működik. A recepció pultál üldögélő hölgy kedves, mosolygós segítőkész, mindent megmutat, elmond. Miután beléptem a terembe gyorsan kiderült, hogy 5-en vagyunk magyarok a csoportban. Ilyenben sem volt még részem soha. Legtöbbször egyedül voltam, maximum ketten. Rajtunk kívül a csoportot még 4 bulgár, 3 lengyel és 2 portugál kolléga alkotta. Marina a képzést vezető oktató, egy barátságos, mosolygós, végtelenül türelmes fiatal hölgy, aki a késő kollégák érkezése után bájosan elmondta, mik lennének azok a szabályok, amiket kedves lenne tőlünk, ha betartanánk. Igen, kb ilyen udvariasan körülírva. Az első napi 3 és fél órás tanítási időből majd 2 óra eltelt a bemutatkozó ppt-kel, azután még egy fél óra azzal, hogy ki milyen látványosságra szeretne jegyet kapni (az volt a kulturális program megszervezése ☺), majd az utolsó egy órában átnéztük a tanfolyam tematikáját.

Az első napon kiderült számomra, hogy itt semmi sem lesz kötelező vagy elvárt, mindenki csak annyit kell hogy beletegyjen, amennyihez kedve van. Mindez bizonyosságot is nyert a következő napokban. Marina minden napot egy icebreaker játékkal kezdett, majd jól összeszedett ppt-k segítségével vezette az órákat végül szintén valamilyen játékkal fejezte be. Legnagyobb sajnálatomra a konfliktuskezelésről és a bullying megelőzésről sokkal inkább elméleti ismereteket kaptam, mint sem gyakorlati megoldási lehetőségeket. Ezek a háttérinformációk segítettek megérteni a konfliktusok eredetét, kialakulásuk okait és átlátni az egyes résztvevők viselkedési mintáit. Érdekes volt hallgatni, hogy a különböző országokban hogyan reagálnak

ugyanarra a helyzetre a tanárok, milyen segítséget kaphatnak az iskolától a családok, gyerekek, pedagógusok.

Mivel a tanítási idő nem töltötte ki teljes egészében a napokat, bőven volt lehetőségem felfedezni a várost. Ennek nagyon örültem, mert szép hosszú listám volt azokról a helyekről, amelyeket gimnazista korom óta szerettem volna megnézni.

Vasárnap, amint már írtam bejártam a Güel Parkot. Hétfőn a suliból kilépve a Catalunya tér felé indultam. Lesétáltam a nyüzsgő La Rambla-n, körbejártam a piacot (szerencsére mire odaértem a halárusok már bezártak ☹️), majd a gótikus negyed felé vettem az irányt. Kedden a fantasztikus Sagrada Família és környéke volt az uticélom, majd délután egy az iskola által szervezett túrán vettem részt a Gracia negyedben. A városnézést egy közös éttermi vacsorával zártuk. Szerdán a diadalív környékét jártam körbe, papagájokat ettettem és a bolhapiacon vegyültem a helyiekkel. Csütörtökre a Teleferic, az olimpiai falu és a zenélő szökőkút került sorra. Pénteken pedig Casa Batlló, a hajózási múzeum és a kikötő.

A programleírás szerint szombaton egész napos kulturális programnak kellett volan lennie, amit magunknak kellett megszerveznünk. Ezt egy cseppet sem bántam, mert a szállodában szombat éjszakára már nem volt szállásom, így más megoldást kellett keresnem. Szerencsére találtam egy hostelt a reptérhez közel. Reggel kényelmesen összecsomagoltam, átköltöztem a hostelbe és irány a tengerpart. Tanulságos volt ez a nap is, mert a hostel környéke már nem a turistákkal zsúfolt kirakat, hanem a hétköznapi emberek tere.

A szombati tengerparti lazítás után este igyekeztem korán lefeküdni, mert hajnalban indult a gépem, de nem sikerült. Járt az agyam, dolgoztam fel a hét eseményeit. Alig 4 óra alvás után a bőröndömet vonszolva magam után indultam a metro felé. Sima átszállás a reptéri metróvonalra, ami olyan vagy 6 emelet mélyen van a városi metróvonalhoz képest. Időben érkeztem, mégis hatalmas tömeg, kígyózó sorok fogadtak a terminálon. Mire kétségbeestem volna, már nyitották is sorban az új check-in ablakokat, sorolták külön a kisgyerekes családokat. Kellemes csalódás volt ez is. A rengeteg utas elképesztően gyorsan "eltűnt" az óriási repülőtéren. A sok utas, sok járatot is jelentett a hajnali órákban. A kifutók telítettsége miatt fél órával később tudtunk felszállni, de Budapestre menetrend szerint érkeztünk.

Fantasztikus élmény volt ez az egy hét, boldog vagyok, hogy részem lehetett benne.